

Pietje Dapper

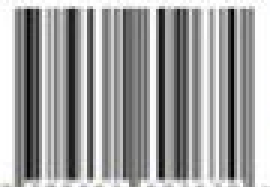
en de dierenbeul

groteletterboek

Pietje Dapper, zijn beste vriend Karelkje Stoer en hun trouwe hondenvriend Nero beleven weer een nieuw avontuur. Als Pietje en Karelkje op een dag Nero naar de hondenkapper gebracht hebben, kunnen ze hem na een uurtje weer ophalen. Maar wat moeten ze doen in de tussentijd? Dat probleem wordt snel opgelost!

ISBN 978-94-6260-267-0

9 789462 602670

GRA

S. Boto

Pietje en de dierenbeul

Uitgeverij De Graveinse Abeel

De personages en situaties in dit verhaal zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-267-0

NUR 282

© 2020 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam

www.degraveinseabeel.nl

mail@degraveinseabeel.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel

© Omslagfoto: Depositphotos

Auteur: S. Boto

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Het was voorjaar, de zon scheen en de lucht was bijna wolkeloos. De vogels in de bomen zongen het hoogste lied terwijl Pietje en Karelkje door het park liepen. Pietje vond dat getjilp en gefluit plezierig klinken. Pietje hield erg van dieren. En hij nam zich voor om later, als hij volwassen was, een heleboel vogels te gaan houden. Hij wist dat je goed voor die beestjes moest zorgen. Je moest altijd de hokken, of de kooien, goed schoon houden. En er

natuurlijk ook voor zorgen dat de vogels voldoende te eten kregen. Hij wilde dan kanaries, papegaaien en parkieten gaan houden. Bij zijn ome Bertus had hij gezien dat die een heleboel van die vogels in een groot hok hield. Hij noemde dat hok een volière.

En ome Bertus had niet alleen van die verschillende vogels, maar hij had in zijn tuin ook nog twee grote hokken waarin hij duiven hield.

Ome Bertus had tegen Pietje gezegd dat het wedstrijdduiven waren. Die deden mee aan wedstrijdvluchten vanaf een plaats in het buitenland. En dat vond Pietje ook heel interessant. Misschien dat hij later

ook duiven zou nemen, dat leek hem erg leuk.

Maar, zo waarschuwde ome Bertus hem: “Degene die houdt kippen, konijnen of duiven... die ziet zijn geld heel rap verstuiven.”

Maar Pietje dacht dat dat wel mee zou vallen. Hoeveel zouden een paar van die vogels nou helemaal eten? Zo liep Pietje te denken, terwijl hij samen met Karelkje door het park wandelde en naar de vogels luisterde. Moeder had aan ze gevraagd of ze Nero naar de hondenkapper wilden brengen. De hond zou daar een opknapbeurt krijgen. Dan werd hij gewassen en zijn haar werd geknipt. Dat gebeurde eens in de paar

maanden en daarna zag de hond er weer heel toonbaar uit.

Ze hadden Nero gebracht, maar nu moesten ze nog een uur wachten voordat ze de hond weer konden ophalen. Intussen wisten ze niet goed wat ze in dat uur zouden gaan doen. Voor zwemmen in de openlucht was het nog niet warm genoeg. Het water in het kanaal was nog veel te koud, vlak na de strenge winter.

Pietje bedacht met wat spijt dat al het ijs uit het kanaal nu was gesmolten. Ze hadden in de winter veel geschaatst op het dichtgevroren water en dat was dikke pret geweest. Pietje had een paar oude schaatsen

van zijn vader gekregen en die zo goed en kwaad als het ging ondergebonden. Maar die dingen waren te groot voor hem en daardoor ging het schaatsen niet zo makkelijk. En daarom was hij geregeld onderuit gegaan en op het harde ijs gevallen, waardoor hij een paar builen opgelopen, maar de pret was er niet minder om geweest.

Z'n moeder had nog gezegd dat hij een dikke muts moest opdoen, dan waren de builen wellicht minder erg geweest, maar Pietje wilde per se z'n geluksmuts op, de muts die hij altijd droeg.

Pietje was vaak in gedachten, zoals nu, maar was meteen weer in het

heden toen Kareltje begon te praten. “Laten we nog even naar de speeltuin verderop gaan,” zei Kareltje, “om te schommelen of op de draaimolen te spelen.”

De speeltuin was voor de kleinere kinderen uit de buurt. Maar de bewaker kneep meestal een oogje dicht als Pietje en Kareltje kwamen. Alleen als het erg druk was en er veel kleintjes waren dan mochten ze niet op de schommels. Nou ja, dat vonden ze wel logisch.

“Da’s goed, laten we dat doen tot we Nero moeten halen,” zei Pietje, die ook niets beters wist te doen.

Ze liepen verder door het park in de richting van de speeltuin. Het was